

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 291/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžf 12/2014 z 2. decembra 2014, takto

r o z h o d o l :

Konanie o sťažnosti [REDACTED] z a s t a v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2015 osobne doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej aj „žalobca“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. Ľubicou

Masárovou, PhD., Púchovská 12, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžf 12/2014 z 2. decembra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že žalobcovi bol dodatočným platobným výmerom Daňového úradu Nitra, pobočka Komárno (ďalej len „daňový úrad“) č. 9410401/5/1427000/2012/Dá z 2. júla 2012 (ďalej len „rozhodnutie z 2. júla 2012“) podľa § 44 ods. 6 písm. b) bodu 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v relevantnom čase v spojení s § 165 ods. 2 a 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2010 v sume 52 641,67 €. Dôvodom vyrubenia vyššej ako žalobcom priznanej daňovej povinnosti bola úprava základu dane z príjmov žalobcu podľa § 17 ods. 2 písm. a) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení účinnom do 31. decembra 2010 (ďalej len „zákon o dani z príjmov“). Na základe výsledkov daňovej kontroly bolo daňovým úradom zistené, že žalobca (právnická osoba nezriadená na podnikanie) dosiahol príjem z prenájmu nehnuteľného majetku – prenájmu poľovných revírov, ktorého základ pre účely určenia výšky daňovej povinnosti znížil v rozpore s § 19 ods. 1 v spojení s § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov o náklady nesúvisiace s dosiahnutým príjmom žalobcu z prenájmu poľovných revírov. Rozhodnutie daňového úradu z 2. júla 2012 bolo na základe odvolania žalobcu potvrdené rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1100304/1/1314279/2012 z 13. decembra 2012 (ďalej len „rozhodnutie z 13. decembra 2012“). Žalobou doručenou Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) 8. marca 2013 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu daňového úradu a finančného riaditeľstva a ich rozhodnutí z 2. júla 2012 a z 13. decembra 2012. Krajský súd žalobu rozsudkom sp. zn. 11 S 16/2013 z 29. októbra 2013 (ďalej len „rozsudok z 29. októbra

2013“) zamietol. O odvolaní proti rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil.

Zo sťažnosti vyplýva namietaná arbitrárnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorá by mala spočívať v tom, že žalobcovi „ako daňové orgány, tak ani jedna súdna inštitúcia nedali relevantnú odpoveď na otázku, prečo ním namietané neuznané konkrétne výdavky na mzdy a cestovné zamestnancov, ktorí zabezpečovali styk a komunikáciu s nájomcami poľnohospodárskych a lesných pozemkov, z ktorých bol dosiahnutý zdaniteľný príjem, nie sú daňovými výdavkami“.

Podľa žalobcu „*Odôvodnenie rozhodnutia NS SR vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa práve preukázania, že výdavky vynaložené na nebytové priestory, sú výdavkami na zabezpečenie budúcich zdaniteľných príjmov, a tieto je preto možno považovať za daňové, možno považovať za porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských právaj v nadväznosti na porušenie základného práva sťažovateľa na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR.*“.

Skutkové a právne závery najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku sú podľa žalobcu arbitrárne a „z ústavného hľadiska neudržateľné a majú za následok porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR, práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

Na základe uvedených skutočností žalobca navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom rozhodol takto:

„1. Najvyšší súd SR rozsudkom č. 4 Sžf/12/2014 z 02. Decembra 2014 porušil základné právo sťažovateľa... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR.“

2. Najvyšší súd SR rozsudkom č. 4 Sžf/12/2014 z 02. Decembra 2014 porušil základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR.

3. Najvyšší súd SR rozsudkom č. 4 Sžf/12/2014 z 02. Decembra 2014 porušil základné právo sťažovateľa... na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 4 Sžf/12/2014 z 02. Decembra 2014 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia... vo výške 273,83 EUR bez DPH...“

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 186/2015) zistil, že činnosť [REDAKOVANÉ] bola ukončená dekrétom [REDAKOVANÉ] č. 8037/14 z 5. novembra 2014 a vzhľadom na to, ako to vyplýva z prípisu Ministerstva kultúry Slovenskej republiky sp. zn. MK-2975/2014-260/19908 z 24. novembra 2014, bola táto právnická osoba vyradená z evidencie právnických osôb odvodzujúcich svoju právnu subjektivitu od [REDAKOVANÉ] v Slovenskej republike. Podľa aktuálneho právneho stavu teda [REDAKOVANÉ] zanikol dňom výmazu (vyradenia) z evidencie právnických osôb vedenej Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky 24. novembra 2014.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd prípisom z 31. marca 2015 vyzval [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) ako právnu nástupkyňu [REDAKOVANÉ], aby mu oznámila, či trvá na sťažnosti doručenej ústavnému súdu 19. marca 2015.

Sťažovateľka doručila ústavnému súdu 24. apríla 2015 podanie, ktorým vzala sťažnosť doručenu 19. marca 2015 v celom rozsahu späť a požiadala, aby ústavný súd konanie o sťažnosti zastavil.

II.

Podľa § 54 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví okrem prípadu, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa, najmä ak sťažnosť smeruje proti takému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu, ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody sťažovateľa.

Sťažovateľka ako právna nástupkyňa žalobcu podaním doručeným ústavnému súdu 24. apríla 2015 vzala sťažnosť v celom rozsahu späť a požiadala o zastavenie konania. Ústavný súd po posúdení tejto žiadosti konštatoval, že v danom prípade neexistujú dôvody na to, aby späťvzatie sťažnosti nepripustil, a preto podľa § 54 zákona o ústavnom súde konanie o sťažnosti sťažovateľky zastavil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2015